

உயிர்தப்பிய வாங்-ஃபோ

முதிய ஓவியர் வாங்-ஃபோவும் அவருடைய சிஷ்யன் லிங்கும் ஹான் பேரரசின்¹ நெடுஞ்சாலைகளில் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இரவில் நட்சத்திரங்களைக் கவனித்துப் பார்க்கவும், பகலில் தும்பிகளை வேடிக்கை பார்க்கவும் அவ்வப்போது நின்றுவிடுவதை வாங்-ஃபோ பழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் மெதுவாகவே முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடம் இருந்தவை மிகக் குறைந்த மூட்டைமுடிச்சுகளே. பொருள்களின் மேல் வாங்-ஃபோவுக்கு நாட்டம் இருக்கவில்லை. அவற்றைச் சித்திரமாகப் பார்ப்பதுதான் அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. தூரிகைகள், சைனா மையும் அரக்கும் அடங்கிய குப்பிகள், சுருட்டிவைக்கப்பட்ட பட்டுத்துணி, அரிசி மாவினால் செய்த காகித உருளைகள் ஆகியவற்றைத் தவிர உலகில் வேறு எந்தப் பொருளுமே உடமை ஆக்கிக்கொள்ளத் தகுதியானது அல்ல என்று அவருக்குப் பட்டது. கம்பங் கஞ்சிக்காகத் தன்னுடைய ஓவியங்களை வாங்-ஃபோ மாற்றாகக் கொடுத்ததாலும், வெள்ளிக் காசுகளை அவர் துச்சமாக மதித்ததாலும் அவர்கள் ஏழைகளாக இருந்தார்கள். முடிக்கப்படாத சித்திரங்கள் அடங்கிய மூட்டையின் பளுவினால் வளைந்திருந்த அவருடைய சிஷ்யன் லிங், சொர்க்கத்தின் வளைவைத் தன்மேல் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போல மிகுந்த பணிவுடன் குனிந்தவாறு இருப்பான். ஏனென்றால், லிங்கைப் பொறுத்தவரை, பணிபடர்ந்த மலைகளாலும், வசந்த கால நதிகளாலும், கோடை நிலவின் முகத்தினாலும் இந்த மூட்டை நிரம்பியிருந்தது.

சூரியோதயங்களைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு, அஸ்தமனங்களைத் தவறவிடாமல் தன் ஓவியங்களில் பிடிப்பதில் முனைந்திருந்த வயதான மனிதருடன் நெடுஞ்சாலைகளில் நடந்து பயணம் செய்வதற்காகப் பிறந்தவன் அல்ல விங். அவனுடைய தந்தை தங்க வியாபாரம் செய்துவந்தார். அவனுடைய தாயோ சற்றே விலையுயர்ந்த பச்சை நிற ஜேட்கற்களின் வியாபாரியின் ஒரே மகள். அந்த ஒரே குழந்தை மகனாகப் பிறக்கவில்லையே என்று சபித்துக்கொண்டே தன்னுடைய சொத்து முழுவதையும் வியாபாரி தன் மகளுக்கு எழுதிவைத்துவிட்டிருந்தார். விங் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டில் எந்த அசம்பாவிதத்தையும் செல்வச் செழிப்பு தவிர்த்துவிட்டிருந்தது. பொத்திப்பொத்தி வளர்க்கப்பட்டதனால் அவன் பயந்த சபாவம் உடையவனாக ஆகிவிட்டிருந்தான். பூச்சிகளும் இடி மின்னலும் இறந்தவர்களின் முகங்களும் அவனைப் பயமுறுத்தின. பதினைந்து வயதானவுடனேயே அவனுடைய தந்தை அவனுக்காக ஒரு அழகான மணமகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார். தன்னுடைய மகனுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்துவிட்டோம் என்ற எண்ணமே இனிமேல் இரவுகள் தூங்குவதற்கு மட்டுமே என்று நினைக்க வைக்கும் வயதை அடைந்துவிட்ட ஆறுதலை அவருக்குத் தந்தது. லிங்கின் மனைவி நாணலைப் போல மெல்லியவளாகவும், பாலைப் போலக் குழந்தைத்தனமாகவும், உமிழ்நீரைப் போல மிருதுவாகவும், கண்ணீரைப் போல உப்பாகவும் இருந்தாள். திருமணத்திற்குப் பிறகு லிங்கின் பெற்றோர்கள் ஒதுங்கியே இருந்து இறந்துபோனார்கள். அதன் பிறகு, புன்முறுவல் நிறைந்தவளாக இருந்த தன் இளம் மனைவியுடனும், ஒவ்வொரு வசந்தத்திலும் தவறாமல் வெளிர் சிவப்புப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கிய பிளம் பழ மரத்துடனும் ஆழ்ந்த சிவப்பு வண்ணம் பூசிய வீட்டில் லிங் தனியாக வசித்தான். அழுக்கு அடையாத கண்ணாடியை, எப்போதும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் தாயத்தை எப்படி நாம் விரும்புவோமோ, அப்படியே தெளிந்த இதயம் கொண்ட அந்தப் பெண்ணிடம் அவன் அன்பு செலுத்தி

னான். மற்றவர்களைப் போல இருப்பதற்காக மட்டுமே தேநீர் விடுதிகளுக்குச் சென்றான். கேளிக்கையாளர்களையும் நாட்டியக்காரிகளையும் நாடிச் செல்வதில் அளவோடு இருந்தான்.

ஒரு நாள் இரவு மதுவிடுதியில் ஒரே மேசையில் வாங்-ஃபோ அவனருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். குடிகாரன் ஒருவனை நேர்த்தியாக வரைவதற்கு ஏற்ற மனநிலையில் இருப்பதற்காக அந்த முதியவரும் குடித்திருந்தார். கோப்பைக்கும் தன்னுடைய கைக்கும் இடையே இருந்த தூரத்தை அளக்க முயல்வதைப் போல அவருடைய தலை ஒருபுறமாகச் சாய்ந்திருந்தது. அதிகமாகப் பேசாத இயல்புடைய அந்தக் கலைஞரின் நாலை அரிசியினால் ஆன மதுபானம் தளர்த்திவிட்டிருந்தது. மௌனம் என்பது ஏதோ ஒரு சுவர் போலவும், வார்த்தைகள் அவற்றை நிரப்பவே இருக்கும் வண்ணங்கள் போலவும் அன்றிரவு அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சூடான பானங்களின் ஆவி மூட்டத்தினூடே பார்க்கும்போது குடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களின் முகத்தில் தெரியும் அழகையும், சீறும் நெருப்பின் நாக்குகள் மாமிசத் துண்டுகளில் இங்கும்அங்குமாக நக்கி ஏற்படுத்தும் அழகான பழுப்புத் தோற்றத்தையும், வாடிய பூவிதழ்கள் போல் மேசை விரிப்பில் அங்கங்கே வைன் பானம் சிதறி ஏற்படுத்தியிருந்த வெளிர் சிவப்பு நிறத்தையும் அவருடைய சகவாசத்தினால்தான் விங் ரசிக்கக் கற்றுக்கொண்டான். அப்போது ஒரு பலத்த காற்று ஜன்னல் கதவை அடித்து நொறுக்கியது; அறைக்குள் மழை நுழைந்தது. வரிக்குதிரையின் கோடுகள் போல் பளிச்சிட்ட மின்னல் கீற்றுகளை ரசிக்க விங்குக்குச் சொல்லித்தர வேண்டும் என்று வாங்-ஃபோ குனிந்து பார்த்தார். வியப்பில் ஆழ்ந்த விங், புயலுக்குப் பயப்படுவதை அந்தக் கணத்திலேயே விட்டுவிட்டான்.

முதிய ஓவியரின் சாப்பாட்டுச் செலவை விங் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான். வாங்-ஃபோவுக்கென்று பணமும் உறைவிடமும் இல்லாததால், விங் தன்னுடன் அவரைத் தங்கவைத்துக்

கொண்டான். ஒரு நாள் அவர்கள் ஒன்றாக வெளியே சென்றார்கள். விங் ஒரு விளக்கை ஏந்தியிருந்தான்; சிறிய நீர்ப் பரப்புகளில் அதன் ஒளி பட்டு எதிர்பார்த்திராத வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலித்தது. தன் வீடு தான் நினைத்திருந்தபடி சிவப்பு நிறத்தில் இல்லை என்பதையும், மாறாக, அழகிக்கொண்டிருக்கும் ஆரஞ்சின் நிறத்தில் இருந்தது என்பதையும் அன்று இரவுதான் விங் தெரிந்துகொண்டான். முற்றத்தில் இதுவரை எவருமே கவனித்திருக்காத ஒரு சிறிய மரத்தின் நளிமமான வடிவத்தைக் கவனித்த வாங்-ஃபோ, கூந்தலை உலரவைத்துக் கொண்டிருந்த இளம் பெண்ணை அது ஒத்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார். வராந்தாவில், ஒரு பெரிய மதில் சுவரின் விரிசலை ஒட்டியவாறே தயங்கித்தயங்கி ஏறும்பு ஒன்று செல்வதைப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தவாறு இருந்தார். இதைப் பார்த்த விங்குக்கு இவை போன்ற பூச்சிகளிடம் இருந்த திகில் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. ஆக, ஒரு புதிய ஆத்மாவையும், புதிய பார்வையையும் வாங்-ஃபோ தனக்குப் பரிசாக அளித்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட விங், தன்னுடைய பெற்றோர்கள் வசித்து, இறந்துபோன அறையை அந்த முதியவருக்கு மிகுந்த மரியாதையுடன் அளித்துவிட்டான்.

ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழ் யாழ் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் பண்டைக்கால இளவரசியை ஒவியமாகத் தீட்ட வேண்டும் என்று பல வருடங்களாக வாங்-ஃபோ கனவுகண்டுகொண்டிருந்தார். அவருக்கு உருவமாதிரியாக இருப்பதற்கு எந்த அளவுக்கு நிஜத் தன்மையற்று இருக்க வேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட தன்மையுடன் எந்தப் பெண்ணுமே இருக்கவில்லை. ஆனால், விங் ஒரு பெண்ணாக இல்லாததால் அவருக்கு அவன் உருவமாதிரியாக இருக்க முடிந்தது. பின்னர், ஒரு பெரிய செடர் மரத்தின் கீழிருந்து அம்பு எய்து கொண்டிருக்கும் இளவரசனைச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு உருவமாதிரியாக இருப்பதற்கு எந்த அளவுக்கு நிஜத் தன்மையற்று இருக்க வேண்டுமோ

அப்படிப்பட்ட தன்மையுடன் இந்தக் காலத்து இளைஞன் எவனுமே இல்லாததால், லிங் தன் மனைவியையே தன்னுடைய தோட்டத்து பிளம் மரம் ஒன்றின் கீழ் நிற்கவைத்து உருவ மாதிரியாக இருக்கச் செய்தான். பிறகு, அஸ்தமனப் பொழுதின் மேகங்களினிடையே தேவதையின் உடையில் அவள் இருப்பதைப் போல வாங்-ஃபோ அவளை ஓவியமாகத் தீட்டினார். சாவின் சகுனம் என்று அதைக் கருதிய அந்த இளம் பெண் அழுதாள். அவளைவிட, வாங்-ஃபோ வரைந்திருந்த அவளுடைய ஓவியங்களையே லிங் பெரிதும் விரும்ப ஆரம்பித்ததிலிருந்து அனல் காற்றுக்கும் கோடை மழைக்கும் ஆளாகும் மலரைப் போல அவளுடைய முகம் வாட ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் காலை, வெளிர் சிவப்பு நிற பிளம் மரக் கிளை ஒன்றில் அவள் தூக்குப்போட்டுத் தொங்கினாள். அவள் கழுத்தை நெரித்த ஸ்கார்ஃப் துணியின் நுனி அவளுடைய கூந்தலுடன் சேர்ந்து காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. வழக்கத்தைவிட ஒல்லியாகவும், அந்தக் காலக் கவிஞர்கள் போற்றிப் பாடிய அழகிகளைப் போலத்தாய்மையாகவும் அவள் தோற்றமளித்தாள். இறந்தவர்கள் முகத்தில் படர்ந்திருக்கும் ஒருவிதப் பச்சை நிறம் தனக்குப் பிடித்திருந்ததால், வாங்-ஃபோ இறுதியாக ஒருமுறை அவளை ஓவியமாகத் தீட்டினார். அவருடைய சிஷ்யன் லிங் வண்ணங்களைக் கலந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். இந்த வேலைக்கு மிகுந்த கவனம் தேவைப்பட்டதால், அவன் கண்ணீர் சிந்துவதை மறந்துவிட்டிருந்தான்.

மேலைநாட்டிலிருந்து வந்த அடர்ந்த சிவப்பு நிற மைக் குப்பிகளைத் தன்னுடைய குருவுக்கு வாங்குவதற்காக தன்னுடைய அடிமைப் பணியாட்களையும், ஜேட் கற்களையும், தன்னுடைய வீட்டுக் குளத்து மீன்களையும் லிங் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விற்றான். வீடு காலியானவுடன் அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். தன்னுடைய வாழ்வின் கடந்த காலத்தின் கதவை லிங் சாத்திவிட்டான். அந்த நகரத்தில் தென்பட்ட முகங்களின் அழகையோ அல்லது விகாரத்தையோ பற்றிக் கற்றுக்

கொள்ள இனி ஒன்றும் இல்லை என்பதால் அந்த நகரமே வாங்-ஃபோவுக்குச் சலிப்பூட்டியது. ஆகவேதான், குருவும் சிஷ்யனும் ஹான் பேரரசின் நெடுஞ்சாலைகளில் அவைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கிராமங்கள், உறுதியான கோட்டைகளின் நுழைவாயில், அந்தி வேளையில் சஞ்சலத்துடன் காணப்படும் யாத்திரிகர்கள் தங்கும் கோவில் பந்தல் என்று எல்லா இடங்களிலும் அவர்களை முந்திக்கொண்டு அவர்களுடைய புகழ் சென்றுவிட்டிருந்தது. தன்னுடைய ஓவியங்களில் கண்களுக்கு இறுதியாக அளிக்கும் ஒரு சிறு வண்ணப் பூச்சில் அவற்றுக்கு உயிரூட்டும் சக்தியை வாங்-ஃபோ பெற்றிருந்தார் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பண்ணையாளர்கள் தங்களுக்காக, காவல் நாயை வரைந்து கொடுக்கும்படி அவரை வேண்டிக்கொண்டார்கள்; பிரபுக்கள் சிப்பாய்களின் ஓவியத்தை விரும்பிக் கேட்டார்கள்; ஒரு ஞானிக்கு உரிய கௌரவத்தை மதகுருக்கள் வாங்-ஃபோவுக்கு அளித்தார்கள்; மந்திரவாதியிடம் பயப்படுவதைப் போல் மக்களோ அவரைக் கண்டு பயந்தார்கள். இந்த வேறுபாடுகளை வாங்-ஃபோ மிகவும் விரும்பி ரசித்தார். தன்னைச் சுற்றிலும் இருந்துவந்த நன்றியுணர்வு, பயம், ஆராதனை இவற்றின் வெளிப்பாடுகளை ஆராய அவருக்கு அவை உதவிசெய்தன.

லிங் அன்றாட உணவுக்காகப் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டும், குரு தூங்கும்போது அவரைக் கவனித்துக்கொண்டும், அவர் லகரியில் ஆழ்ந்திருக்கும் சமயங்களில் அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டும் இருப்பான்; அதிகாலையில், முதியவர் இன்னும் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது, அடர்ந்த புதர்களுக்குப் பின்னால் ரகசியமாக ஒளிந்திருந்த நிலப் பரப்புக்களைக் கண்டறியப் புறப்படுவான்; மாலையில், குரு அலுப்புடன் தரையில் தூரிகைகளைத் தூக்கியெறியும்போது பொறுக்கி வைத்துக்கொள்வான்; தன்னுடைய முதுமையைப் பற்றி வருத்தத்துடன் வாங்-ஃபோ பேசும்போதெல்லாம், வயதான ஓக் மரத்தின் உறுதியான அடிப் பாகத்தைப்

புன்முறுவலுடன் லிங் அவருக்குச் சுட்டிக்காட்டுவான்; மகிழ்ச்சியான தருணங்களில் வாங்-ஃபோ நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை உதிர்த்தால் அவற்றைக் கேட்பதுபோல் பணிவாகப் பாசாங்குசெய்வான்.

ஒரு நாள், பொழுது சாயும் வேளையில் பேரரசின் தலைநகரின் புறநகரப் பகுதியை அவர்கள் அடைந்தார்கள். அன்றிரவை வாங்-ஃபோ அங்கு கழிப்பதற்காக ஒரு விடுதியை லிங் தேடிப்பிடித்தான். முதியவர் கந்தல் துணிகளால் தன்னைச் சுற்றிக்கொண்டு படுத்தார். வசந்த காலம் அப்போதுதான் தொடங்கியிருந்த நிலையில் மண் தரை இன்னமும் சில்லென்றே இருந்ததால், வாங்-ஃபோவின் அருகில் ஒட்டிப் படுத்தவாறு லிங் அவருக்குக் கதகதப்பு அளித்துக்கொண்டிருந்தான். விடியற்காலையில் விடுதியின் வராந்தாவில் பலமான காலடி ஓசைகள் எதிரொலித்தன. விடுதியாளரின் கிசுகிசப்புகளும், முரட்டுச் சொற்களில் உரத்த மிரட்டல்களும் காதில் விழுந்தன. அதற்கு முந்தைய தினம், தன் குருவின் சாப்பாட்டுக்காக ஒரு அரிசிப் பணியாரத்தைத் திருடியது நினைவுக்கு வரவே, லிங்கின் உடல் நடுங்கியது. தன்னைக் கைதுசெய்யப்போகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் எதுவுமின்றி, இனி அடுத்து எதிர்கொள்ளப்போகும் நதியின் ஆழமற்ற பகுதி வழியே வாங்-ஃபோவை அழைத்துச் செல்ல யார் இருக்கப்போகிறார்கள் என்று லிங் கவலைப்பட்டான்.

விளக்கேந்தியபடி சில சிப்பாய்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். பல்வண்ணக் காகிதம் ஊடாக வந்த விளக்குச் சுவாலை அவர்களுடைய தோல் தொப்பிகளின் மேல் பட்டுச் சிவப்பு அல்லது நீல நிற ஒளியைப் பாய்ச்சியது. அவர்களுடைய தோள்களின் மேல் வில்லின் நாண் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவர்களிடையே மிகவும் முரட்டுத்தனமானவர்கள் திடீரென்று காரணம் எதுவுமின்றி கர்ஜித்தார்கள். வாங்-ஃபோவின் பிடரியில் பலமாகக் கையை வைத்து அழுத்தினார்கள். அவர்களுடைய சட்டைகளின் கைப் பகுதியின் நிறமும் கோட்டின்

நிறமும் ஒத்துப்போகவில்லை என்பதை வாங்-ஃபோ கவனித்துக் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

கரடுமுரடான சாலைகளில் தட்டுத்தடுமாறியபடி தன்னுடைய சிஷ்யனின் உதவியுடன் வாங்-ஃபோ சிப்பாய்களின் பின்னால் சென்றார். சந்தேகமில்லாமல் சிரச்சேதத்திற்காக அழைத்துச்செல்லப்படும் இந்த இரு குற்றவாளிகளைப் பார்த்து வழியில் குழுமியிருந்த மக்கள் எள்ளி நகையாடினார்கள்.

வாங்-ஃபோவின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சிப்பாய்கள் கொடூரமாக முகம்களித்துப் பதிலளித்தார்கள். கட்டப்பட்டிருந்த அவருடைய கைகள் வலித்தன. நம்பிக்கை இழந்து விட்டிருந்த லிங், தன் குருவைப் புன்முறுவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பொறுத்தவரை, அமுுவதில் ஒரு மென்மையான விதம்தான் அது.

அவர்கள் பேரரசனின் அரண்மனை வாயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். நல்ல பகல் வெளிச்சத்தில், அரண்மனையின் உயர்ந்திருந்த ஊதா நிறச் சுவர்கள் அந்தி நேர ஒளி வெள்ளம் போலப் பளிச்சிட்டன. பருவகாலங்கள், நான்கு திசைகள், ஆண்பெண், நீண்ட ஆயுள், அதிகாரத்திற்கே உரிய விசேஷ உரிமைகள் ஆகியவற்றின் குறியீடுகளாக விளங்கிய வடிவங்களில் இருந்த சதுரமான, வட்டமான கூடங்களைக் கடந்து வாங்-ஃபோவைச் சிப்பாய்கள் அழைத்துச்சென்றார்கள். ஏதாவது ஒரு ஸ்வரத்தை இசைத்தபடி கதவுகள் திறந்து மூடிக்கொண்டன. கிழக்குத் திசையிலிருந்து மேற்குவரை அரண்மனையைக் கடந்து சென்றால் வரிசையாக இசையின் ஸ்வரங்கள் எல்லாவற்றையுமே கேட்டுவிடலாம் என்னும்படியான அமைப்பு. இவை எல்லாம் சேர்ந்து அங்கே ஒரு அமானுஷ்யமான அதிகாரமும் நுட்பமும் நிலவுவதைப் போலத் தோன்றியது. இங்கு இடப்படும் ஒரு சாதாரணக் கட்டளை கூட மூதாதையர்களின் முழுமையான அறிவைப் போல அறுதியானதாக, கடுமையாக இருக்கும் என்பதை உணர முடிந்தது.

இறுதியாக, சூழல் சற்றே தளர்ந்தது. அங்கு இருந்த ஆழ்ந்த நிசப்தத்தில் சித்திரவதை செய்யப்படும் மனிதன்கூடக் கத்து வதற்குத் துணிந்திருக்க மாட்டான். அங்கிருந்த வண்ணத்திரை ஒன்றை ஒரு அரவானி தூக்கினாள்; சிப்பாய்கள் பெண்களைப் போல நடுங்கினார்கள். அரியணையில் 'சொர்க்கத்தின் புதல்வன்' வீற்றிருந்த கூடத்துக்குள் அந்தச் சிறிய படை நுழைந்தது.

சுவர்கள் இல்லாமல் நீல நிறக் கற்களினாலான பருத்த தூண்கள் அந்தக் கூடத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தன. சலவைக்கல் தூண்களுக்கு மறுபக்கத்தில் ஒரு தோட்டம் பரந்து கிடந்தது. அடர்ந்த பசுமைக்கு இடையே காணப்பட்ட ஒவ்வொரு மலரும் கடல்களுக்கு அப்பாலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட ஏதாவதொரு அரிய ரகத்தைச் சேர்ந்ததாக இருந்தது. ஆனால், இந்த 'சொர்க்கத்தின் காவலனின்' தியானத்தில் நறுமணம் இடையூறாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக எந்த மலருக்கும் நறுமணம் இருக்கவில்லை. அவனுடைய சிந்தனைகளைச் சூழ்ந்திருந்த மெளனத்திற்கு மரியாதை அளிக்கும் வகையில் தோட்ட எல்லைகளுக்குள் எந்த ஒரு பறவையும் அனுமதிக்கப்படவில்லை; தேனீக்களைக்கூடத் துரத்திவிட்டிருந்தார்கள். இறந்த நாய்கள், போர்க்களத்தின் சடலங்கள் இவற்றினூடே வீசும் காற்று சக்கரவர்த்தியின் சட்டையின் கையில்கூடப் பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகப் பெரிய மதில் ஒன்று தோட்டத்தை வெளி உலகிலிருந்து பிரித்துவிட்டிருந்தது.

ஜேட் கற்களினாலான அரியாசனத்தில் 'சொர்க்கத்தின் தலைவன்' உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு இருபது வயதுகூட ஆகியிருக்காவிட்டாலும் கிழவனைப் போல கைகளில் சுருக்கங்கள் காணப்பட்டன. அவனுடைய அங்கி குளிர் காலத்தைக் குறிக்கும் வகையில் நீலமாகவும், வசந்தத்தை நினைவுறுத்தும் வகையில் பச்சையாகவும் இருந்தது. அவனுடைய முகம் அழகாக இருந்தாலும் நட்சத்திரங்களையும், இரக்கமற்ற வானத்தையும் மட்டுமே பிரதிபலிக்கும்படி மிக உயரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கண்ணாடியைப்

போலச் சலனமற்று இருந்தது. அவனுக்கு வலது புறத்தில் 'முழுமையான இன்பங்களின்' மந்திரியும், இடது புறத்தில் 'நியாயமான சித்திரவதைகளின்' ஆலோசகரும் இருந்தார்கள். தூண்களை ஒட்டியவாறு வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த அரசவையோர் அவனுடைய உதடுகளிலிருந்து வெளிப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கேட்பதற்காகக் காதைத் தீட்டிக்கொண்டிருந்ததால் எப்போதுமே தாழ்ந்த குரலில் பேசுவதை அவன் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான்.

“சொர்க்கத்தின் காவலனே” என்றார் வாங்-ஃபோ, காலில் விழுந்து வணங்கியபடி. “நான் வயதானவன், ஏழை, பலவீனமானவன். நீ கோடைக் காலத்தைப் போல இருக்கிறாய். நானோ குளிர் காலத்தைப் போல இருக்கிறேன். உனக்குப் பத்தாயிரம் வாழ்க்கைகள்; எனக்கு இருப்பது ஒன்றே ஒன்று, அதுவும் முடியும் தருணத்தில். உனக்கு நான் என்ன செய்தேன்? உனக்குத் தீங்கு எதுவும் செய்யாத என் கைகளைக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள்.”

“கிழட்டு வாங்-ஃபோவே, எனக்கு நீ என்ன செய்தாய் என்றா கேட்கிறாய்?” என்றான் பேரரசன்.

அவ்வளவு இனிமையான அவனுடைய குரலைக் கேட்கும் போது யாருமே அழ வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். பேரரசன் தன்னுடைய வலது கையைத் தூக்கினான். பச்சை நிற ஜேட் கற்கள் பாவிய தரையிலிருந்து பிரதிபலித்த ஒளியில் ஒரு கடல் தாவரத்தைப் போன்ற ஆழ்ந்த பச்சை நிறத்தில் அது இருந்தது. இளவரசனின் மெல்லிய விரல்களைப் பார்த்து வியப்படைந்த வாங்-ஃபோ, பேரரசன் அல்லது அவனுடைய முன்னோர் யாரையாவது உருவப்படமாக, அதுவும் தனக்கு மரண தண்டனை வாங்கிக்கொடுக்கும் அளவுக்கு மோசமான உருவப்படமாக, எப்போதாவது தான் வரைந்திருக்கிறோமா என்று நினைவுபடுத்திப்பார்த்துக்கொண்டார். ஆனால் அதற்கான சாத்தியக்கூறு மிகவும் அரிதாகவே இருந்தது. ஏனென்றால், பேரரசர்களின் அவைக்கு அவர் சென்றதே

யில்லை. குடியானவர்களின் குடிசைகள், நாட்டியக்காரிகள் இருக்கும் புறநகர்ப் பகுதிகள் அல்லது கூலியாட்கள் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருக்கும் துறைமுகத் தளங்கள் ஆகியவையே அவர் பெரிதும் விரும்பிச் சென்ற இடங்கள்.

“எனக்கு நீ என்ன செய்தாய் என்றா கேட்கிறாய், கிழட்டு வாங்-ஃபோ?” என்று தொடர்ந்தான் பேரரசன், தான் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முதியவரை நோக்கித் தன் மெல்லிய கழுத்தை வளைத்துக் குனிந்தவாறு. “இதோ உனக்கு அதைச் சொல்கிறேன். ஆனால், மற்றவர்களுடைய நஞ்சு நம்முடைய நவத்துவாரங்கள் வழியாக மட்டுமே நமக்குள் நுழைய முடியும் என்பதால், உன்னுடைய தவறுகளை உனக்குக் காட்டுவதற்காக, என்னுடைய பழைய நினைவுகளின் நீண்ட வராந்தாக்களின் வழியே உன்னை அழைத்துச் சென்று, என்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அரண்மனையின் மிகவும் ரகசியமான அறையில் உன்னுடைய ஓவியங்கள் எல்லாவற்றையும் என் தந்தை சேகரித்துவைத்திருந்தார். உன் ஓவியத்தின் பாத்திரங்கள் கலை ஞானம் இல்லாதவர்களின் முன்னால் தங்கள் பார்வையைத் தாழ்த்த முடியாதவர்களாக இருந்ததால், அப்படிப்பட்டவர்களின் பார்வையில் இந்தப் பாத்திரங்கள் பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே ரகசிய அறையில் உன் ஓவியங்களை வைத்திருந்தார். இந்த அறைகளில்தான் நான் வளர்க்கப்பட்டேன், கிழட்டு வாங்-ஃபோ. ஏனென்றால், என்னுடைய வளர்ச்சிக்கு உதவுவதற்காக எனக்கு இங்கு தனிமையான ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். என் வெகுளித் தனத்தின் மேல் மற்ற மானுட ஆத்மாக்களின் கறை பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே, என்னைப் பார்க்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்த என்னுடைய வருங்காலப் பிரஜைகளின் அலைமோதும் கும்பலை என்னிடமிருந்து தள்ளியே வைத்திருந்தார்கள். ஆண், பெண் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுடைய நிழல் நான் இருக்கும் இடம்வரை நீண்டுவிடக் கூடாது

என்பதற்காக, என் வாயிலுக்கு முன்பாக யாரும் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனக்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்த சில கிழட்டுப் பணியாட்கள்கூட எப்போதாவதுதான் என் முன்னே தோன்றினார்கள்; பொழுது சுற்றிச்சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது; உன்னுடைய ஓவியங்களின் வண்ணங்கள் உதய வேளையில் புத்துயிர் பெற்றும், அந்தியில் மங்கியும் காணப்பட்டன. இரவில், எனக்குத் தூக்கம் வராதபோது அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். கிட்டத்தட்ட பத்து ஆண்டுகளாக எல்லா இரவுகளிலும் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். பகல் பொழுதில், எனக்கு மனப்பாடமாகப் பதிந்திருந்த வடிவங்களைக் கொண்ட தரை விரிப்பின் மேல் அமர்ந்து, என் மஞ்சள் பட்டு முழங்காலின் மேல் உள்ளங்கையை ஊன்றியபடி எதிர்காலம் எனக்கு என்னென்ன இன்பங்களையெல்லாம் அளிக்கப்போகிறதென்று கனவுகண்டுகொண்டிருந்தேன். ஐந்து நதிகளாகிய விதி ரேகைகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தட்டையான, சற்றே குழிவான உள்ளங்கையைப் போல உலகின் மத்தியில் ஹான் பேரரசு இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துபார்த்தேன். சுற்றிலும், பூதங்களைத் தோற்றுவிக்கும் கடலும், இன்னும் தொலைவில், வானத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மலைகளும் இருந்தன. இவை எல்லாவற்றையும் என் மனக்கண்முன் கொண்டுவர உன்னுடைய ஓவியங்கள் எனக்குப் பயன்பட்டன. உன்னுடைய ஓவியங்களில் பரந்து கிடப்பதைப் போல மிகப் பெரிய நீர்ப்பரப்புதான் கடல் என்றும், அதில் விழும் எந்தக் கல்லும் நீலக் கல்லாக மாறாமல் இருக்க முடியாது என்றும் என்னை நீ நம்பச்செய்தாய்; காற்றினால் தள்ளப்பட்டு உன்னுடைய தோட்டத்தின் பாதைகளில் வந்து ஒதுங்கும் உயிரினங்களைப் போலவும், மலர்ந்து விரிந்து, பிறகு மூடிக் கொள்ளும் மலர்களைப் போலவும் பெண்கள் இருப்பார்கள் என்று நம்பச்செய்தாய்; எல்லையில் கோட்டையைக் காக்கும் மெல்லிய உடல்வாகுடைய சிப்பாய்களே ஒருவனுடைய நெஞ்சைத்துளைக்கக் கூடிய அம்புகள் என்றும் நம்பச்செய்தாய்.

எனக்குப் பதினாறு வயது இருக்கும்போது உலகிலிருந்து என்னைப் பிரித்திருந்த கதவுகள் மீண்டும் திறக்கக் கண்டேன்; மேகங்களைப் பார்ப்பதற்காக அரண்மனையின் மேல்தளத்தில் ஏறிப் பார்த்தேன். ஆனால், உன்னுடைய அஸ்தமனங்களைப் போல அவ்வளவு அழகாக அவை இருக்கவில்லை. என் பல்லக்கை எடுத்துவரப் பணித்தேன். சேற்றையோ கற்களையோ நான் எதிர்பார்த்திருக்காத பாதைகளில் குலுங்கியபடி என் பேரரசின் பல மாவட்டங்களில் பயணம்செய்தேன். மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போன்ற பெண்கள் நிறைந்திருந்த உன்னுடைய நந்தவனங்களையோ, தங்கள் உடலே ஒரு நந்தவனம் போல் இருந்த உன் பெண் உருவங்களையோ நான் பார்க்கவே இல்லை. கடற்கரையிலிருந்த கூழாங்கற்கள் எனக்குக் கடல்மேல் வெறுப்பைத் தந்தன; சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்களின் இரத்தம் உன்னுடைய ஓவியங்களிலிருந்த மாதுளம் பழங்களைப் போல அவ்வளவு சிவப்பாக இல்லை. கிராமத்துப் பூச்சி வகைகள் நெல் வயல்களின் அழகைப் பார்க்கவிடாமல் என்னைத் தடுக்கின்றன; உயிரோடிருக்கும் பெண்களின் சதை கசாப்புக் கடைக் கொக்கியில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பழைய இறைச்சிபோல் எனக்கு அருவருப்பூட்டுகிறது; என் சிப்பாய்களின் முரட்டுச் சிரிப்பு எனக்குக் குமட்டுகிறது. நீ என்னிடம் பொய் சொல்லியிருக்கிறாய், வாங்-ஃபோ. கிழட்டு ஏமாற்றுக்காரனே, ஒரு பைத்தியக்கார ஓவியனால் வெற்று வெளியில் அள்ளித் தெளிக்கப்பட்டு, நம்முடைய கண்ணீரால் ஓயாமல் அழிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் குழப்பமான வண்ணக் கறைகளின் ஒரு திரட்டுதான் உலகம். இந்த ஹான் பேரரசு, பேரரசுகளிலேயே மிகவும் அழகானதும் அல்ல, நான் அதன் பேரரசனும் அல்ல, கிழட்டு வாங்-ஃபோ! ஆயிரம் வளைவுகளினாலும், பத்தாயிரம் வண்ணங்களினாலும் ஆன பாதை வழியே நீ ஊடுருவிச் சென்றடையும் சாம்ராஜ்யம் ஒன்று மட்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்தத் தகுதியான சாம்ராஜ்யம். உருகிவிடாத பனிக்

கட்டியினால் முடியிருக்கும் மலைகளின் மீதும், என்றுமே வாடாத குவளை மலர்கள் நிறைந்த வெளிகள் மீதும் நீ மட்டுமே அமைதியாக ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய மாயச் செயல்கள் என்னுடைய உடமைகளின் மேல் எனக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கி, என்னால் பெற முடியாதவற்றின் மேல் என் ஆசையைத் தூண்டிவிட்டன. ஆகவேதான் வாங்-ஃபோ, உனக்கு எந்த மாதிரியான தண்டனை அளிப்பது என்று யோசித்துப்பார்த்தேன். உன்னால் தப்பித்துச் செல்ல முடியாத ஒரே ஒரு சிறையில் உன்னை அடைத்து வைப்பதற்காக உன்னுடைய கண்களைச் சுட்டுப் பொசுக்குவது என்று முடிவு செய்திருக்கிறேன். ஏனென்றால் வாங்-ஃபோ, உன் சாம்ராஜ்யத்தை உனக்குத் திறந்துகாட்டும் மாயக் கதவுகள் உன் னுடைய கண்கள்தான். பத்துக் கிளைகளாகப் பிரிந்து உன் சாம்ராஜ்யத்தின் இதயத்திற்கு உன்னை அழைத்துச் செல்லும் இரு சாலைகள் போல் உன்னுடைய இரண்டு கைகள் இருப்பதால், அவற்றையும் வெட்டிவிடுவது என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன், கிழட்டு வாங்-ஃபோ. நான் சொன்னதை நீ புரிந்து கொண்டாயா?"

இந்தத் தீர்ப்பைக் கேட்ட சிஷ்யன் லிங் தன்னுடைய இருப்புப் பட்டையில் இருந்த மழுங்கிப்போன கத்தியை உருவியபடி பேரரசனை நோக்கிப் பாய்ந்தான். இரண்டு காவலர்கள் அவனைத் தடுத்துப் பிடித்தார்கள். 'சொர்க்கத்தின் புதல்வன்' புன்முறுவல்செய்து, பெருமூச்சு விட்டபடி சொன்னான்:

"நான் உன்னை வெறுக்கவும் செய்கிறேன், கிழட்டு வாங்-ஃபோ. ஏனென்றால், மற்றவர்கள் உன்னை நேசிக்கும் படி செய்ய உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அந்த நாயைக் கொல்லுங்கள்."

தன்னுடைய இரத்தம் பட்டு குருவின் ஆடை கறையாகிவிடக் கூடாது என்பதற்காக, லிங் குதித்து ஒரு அடி முன்னால் சென்றான். காவலர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய வாளை

உயர்த்தினான். பறிக்கப்பட்ட ஒரு மலரைப் போல விங்கின் தலை அவனுடைய கழுத்திலிருந்து விடுபட்டது. மிஞ்சிய உடலைப் பணியாட்கள் அப்புறப்படுத்தினார்கள். மணம்தளர்ந்த வாங்-ஃபோ, ஜேட் கற்கள் பதித்த தரையில் தன்னுடைய சிஷ்யன் விங்கின் இரத்தம் சிந்தி ஏற்படுத்திய அழகான சிவப்புக் கறையை ரசித்தார்.

பேரரசன் ஒரு சைகைசெய்தான்; இரண்டு அரவானிகள் வாங்-ஃபோவின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டார்கள்.

“நான் சொல்வதைக் கேள், கிழட்டு வாங்-ஃபோ” என்றான் பேரரசன். “கண்களைத் துடைத்துக்கொள்; அழுவதற்கான நேரம் இல்லை இது. உன்னுடைய கண்கள் தெளிவாக இருக்க வேண்டும்; அவற்றில் மீதமிருக்கும் கொஞ்சநஞ்ச ஒளியும் கண்ணீரால் கலங்கிவிடக் கூடாது. வெறுப்புணர்வினால் மட்டும் உன் சாவை நான் விழையவில்லை. நீ துன்புறுவதை நான் பார்க்க விரும்புவது கொடுமையினால் மட்டுமல்ல. எனக்கு வேறு சில திட்டங்கள் இருக்கின்றன, கிழட்டு வாங்-ஃபோ. நான் சேகரித்து வைத்திருக்கும் உன்னுடைய படைப்புகளில் மலைகள், கடலில் சங்கமமாகும் நதிகள், கடல் இவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் அற்புதமான ஒவியம் ஒன்று இருக்கிறது. மிகவும் சிறிதாக்கப்பட்டுக் காணப்பட்டாலும், ஒரு கோளப் பரப்பில் பிரதிபலிக்கும் உருவங்களைப் போல, இந்த இயற்கைக் காட்சிகள் இயல்பை விடத் தெளிவாக இருக்கின்றன. ஆனால் வாங்-ஃபோ, உன்னுடைய அந்த ஒவியம் இன்னும் முற்றுப்பெறாமல் இருக்கிறது. உன் உன்னதப் படைப்பு தொடக்க நிலையிலேயே நின்று விட்டது. தனிமையான பள்ளத்தாக்கு ஒன்றில் உட்கார்ந்து இந்த ஒவியத்தை நீ தீட்டிக்கொண்டிருந்தபோது குறுக்கே பறந்து சென்ற ஒரு பறவையையோ, அல்லது அந்தப் பறவையைத் துரத்திச்சென்ற ஒரு குழந்தையையோ நீ பார்த்திருக்கலாம். பறவையின் அலகோ குழந்தையின் கன்னங்களோ கடலின் நீல இமைகளை நீ மறந்துவிடும்படி செய்திருக்கின்றன. கடலுடைய மேல் அங்கியின் கை மடிப்புகளையும், பாறைகளின்

மேல் கடல் பாசியின் தோகைகளையும் நீ இன்னும் வரைய வேண்டியிருக்கிறது. உன் அந்திம காலத்தின் வெளிச்சம் நிறைந்த இந்த நேரத்தை இந்த ஓவியத்தை முடிப்பதற்காகவே நீ செலவிட வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். இப்படியாக, உன்னுடைய நீண்ட வாழ்க்கையில் நீ சேர்த்துவைத்திருந்த இறுதி ரகசியங்கள் அனைத்தும் இதில் புதைந்திருக்கும். உன்னுடைய உடலிலிருந்து விழுந்துவிடப்போகிற உன் கைகள் இந்தப் பட்டுத்துணியின் மேல் நடுங்கும் என்பதும், துன்பத்தின் இந்தச் சிறுசிறு கோடுகள் வழியே ஆதி அந்தம் அற்ற உலகம் உன்னுடைய படைப்புகளுக்குள் சென்றுவிடும் என்பதிலும் சந்தேகம் இல்லை. அவிந்துவிடப்போகிற உன்னுடைய கண்கள் மானுட உணர்வுகளுக்கு அப்பால் உள்ள உறவுகளைக் கண்டு பிடிக்கும் என்பதும் நிச்சயம். வாங்-ஃபோ கிழவனே, இதுதான் என் திட்டம். இதை நிறைவேற்ற உன்னை நான் பலவந்தப் படுத்த முடியும். நீ மறுத்துவிட்டால், உன்னைக் குருடாக்கு வதற்கு முன்னால் உன் ஓவியங்கள் அனைத்தையும் கொளுத்தச் செய்வேன். பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டு, சந்ததிகள் அழிக்கப் பட்டுவிட்ட ஒரு தகப்பனைப் போல நீ ஆகிவிடுவாய். ஆனால், உன்னுடைய நல்லெண்ணத்தின் விளைவுதான் இந்த இறுதி ஆணை என்பதை இஷ்டமிருந்தால் நம்பு. ஆசைநாயகி என்று யாரையாவது நீ எப்போதாவது வருடிக்கொடுத்திருந்தால் அது, ஓவியங்களுக்காக நீ வைத்திருக்கும் இந்தத் துணிதான் என்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னுடைய கடைசி சில மணி நேரத்தைக் கழிப்பதற்காகத் தூரிகைகள், வண்ணங்கள், மை இவற்றை உனக்குக் கொடுப்பது என்பது, கொல்லப்படவிருக்கும் ஒரு மனிதனுக்கு விலைமாது ஒருத்தியைச் சன்மானமாகக் கொடுப்பதற்கு ஒப்பாகும்.”

பேரரசன் கண்டுவிரலால் சைகைசெய்ததை அடுத்து, கடலையும் வானத்தையும் வாங்-ஃபோ வரையத் தொடங்கி, முடிக்காமல் விட்டுவிட்டிருந்த அந்த ஓவியத்தை இரண்டு அரவானிகள் பணிவுடன் எடுத்துவந்தார்கள். கண்ணீரைத்

துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு வாங்-ஃபோ புன்னகைசெய்தார். இந்தச் சிறிய, முடிக்கப்படாத ஓவியம் அவருடைய இளமைப் பருவத்தை அவருக்கு நினைவூட்டியது. இனியும் அவருக்கு இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாத ஒரு இளமைப் புத்துணர்வை எல்லா விதத்திலும் அந்த ஓவியம் பறைசாற்றியது. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று அங்கு காணப்படவில்லை. ஏனென்றால் வாங்-ஃபோ அதைத் தீட்டியிருந்த காலகட்டத்தில் மலைகளையோ அல்லது தன் உடலின் நிர்வாணப் பக்கங்களைக் கடலில் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்த பாறைகளையோ அவர் முழுமையாகக் கவனித்திருந்திருக்கவில்லை. அஸ்தமனத்தின் சோகத்தைப் போதிய அளவு உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு அடிமை தன்னிடம் நீட்டிய தூரிகைகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, அகலமான நீல வண்ணப் பூச்சுகளை முற்றுப்பெற்றிராத கடலின்மேல் பரப்பினார். அவருடைய காலடியில் குந்தி உட்கார்ந்திருந்த ஒரு அரவானி வண்ணங்களைக் குழைத்துக்கொண்டிருந்தார்; அந்த வேலையை அந்த அரவானி ஏனோதானோ என்று செய்ததால், இதுவரை இல்லாத அளவுக்கு இப்போதுதான் சிஷ்யன் லிங்கை நினைத்து வாங்-ஃபோ மனம்வருந்தினார்.

மலைமீது அமர்ந்திருந்த மேகம் ஒன்றின் இறக்கையின் நுனியில் வெளிர் சிவப்பு நிறத்தை வாங்-ஃபோ பூச ஆரம்பித்தார். கடலின் சாந்த பாவத்தை இன்னும் ஆழமாகச் சித்தரிப்பதற்காக அதன் மேற்பரப்பில் சிறு சுருக்கங்கள் சிலவற்றைத் தீட்டினார். பச்சை நிறக் கற்கள் பாவிய, அங்கிருந்த தரை வினோதமான வகையில் ஈரமாகிக்கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய ஓவியத்தில் மூழ்கியிருந்த வாங்-ஃபோவோ நீரில் அமர்ந்தவாறு தான் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணரவே இல்லை.

ஓவியரின் தூரிகை வீச்சில் பெரிதாகிவிட்டிருந்த லேசான படகு, அந்த பட்டுத் துணிச் சுருளின் முன்பகுதியை இப்போது கிட்டத்தட்ட ஆக்கிரமித்துவிட்டிருந்தது. திடீரென்று தொலைவி

லிருந்து துடுப்புகளின் சீரான ஒலி உரக்கக் கேட்டது, பறவைகள் சிறகடிப்பதைப் போல வேகமாகவும், துடிப்புடனும். அவற்றின் ஒலி நெருங்கிவந்து, அறை முழுவதும் மென்மையாகப் பரவி, பிறகு நின்றுவிட்டது. படகோட்டியின் துடுப்புகளிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டு விழாமல் இருந்த நீர்த்திவலைகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. தண்டனை நிறைவேற்றுபவன் அருகிலிருந்த தணலின் மேல் வாங்-ஃபோவின் கண்களுக்கென்று வைத்திருந்த சிவந்த சூட்டுக்கோல் எப்போதோ அணைந்துவிட்டிருந்தது. தோள்பட்டைவரை நீரில் மூழ்கியிருந்தும், அவைக் கட்டுப்பாடு கருதி அசைவற்று இருந்த அரசவையினர் கால் விரல்களை ஊன்றி எம்பிய நிலையில் இருந்தார்கள். இறுதியில் நீர் மட்டம் பேரரசரின் நெஞ்சுவரை உயர்ந்துவிட்டது. அங்கு நிலவிய நிசப்தத்தில் ஒரு கண்ணீர்த்துளி விழுந்திருந்தால்கூடக் கேட்டிருக்கும்.

ஆம். வந்துகொண்டிருந்தது லிங்தான். வழக்கமாக எப்போதும் அணியும் பழைய ஆடையைத்தான் அணிந்திருந்தான். அவனுடைய சட்டையின் வலதுகைப் பகுதியில் ஒரு கிழிசல் இன்னமும் அப்படியே இருந்தது. சிப்பாய்கள் வந்த தினத்தன்று காலையில் இந்தக் கிழிசலைத் தைக்க அவனுக்கு நேரம் இருந்திருக்கவில்லை. ஆனால், அவனுடைய கழுத்தில் வினோதமான ஒரு சிவப்பு ஸ்கார்ஃப் இருந்தது.

ஒவியம் தீட்டிக்கொண்டே வாங்-ஃபோ அவனிடம் மெல்லிய குரலில் சொன்னார்:

“நீ இறந்துவிட்டாய் என்று நினைத்தேன்.”

“நீங்கள் உயிருடன் இருக்க, நான் எப்படி இறந்திருக்க முடியும்?” என்றான் லிங் பணிவுடன்.

பிறகு, தன்னுடைய குரு படகில் ஏறுவதற்கு லிங் உதவினான். பச்சை நிறக் கற்களினாலான கூரை நீரில் பிரதிபலித்ததால், ஒரு குகையின் உள்ளே லிங் படகை ஓட்டிச் செல்வதைப் போலத் தோன்றியது. நீரில் மூழ்கியிருந்த அவையோரின் சடைகள் பாம்புகளைப் போல நீர்ப்பரப்பில்

நெளிந்தன. பேரரசனின் வெளிறிப்போன முகம் தாமரையைப் போல மிதந்து கொண்டிருந்தது.

“அங்கே பார், சிஷ்யா” என்றார் வாங்-ஃபோ சோகமாக. “பாவம், இவர்கள் இறக்கப்போகிறார்கள், ஏற்கனவே இறந்துபோயிருக்கவில்லை என்றால். ஒரு பேரரசனையே மூழ்கடிக்கும் அளவுக்குக் கடலில் நீர் இருக்கும் என்று நான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. என்ன செய்வது?”

“எதற்கும் பயப்படாதீர்கள் குருவே” என்று கிகிகித்தான் சிஷ்யன். “வெகு சீக்கிரத்திலேயே இவர்கள் இருந்த இடம் உலர்ந்துவிடும். தங்களுடைய சட்டையின் கைப்பகுதி நனைந்திருந்ததுகூட அவர்களுக்கு நினைவில் இருக்கப்போவதில்லை. பேரரசனுக்கு மட்டும் கடலைப் பற்றிய ஒரு சசப்புணர்வு நெஞ்சில் இருக்கும். ஒரு ஒவியத்துக்குள் தங்களை இழப்பதற்காகப் பிறந்தவர்கள் அல்ல இந்த மக்கள்.”

அவன் மேலும் தொடர்ந்தான்:

“கடல் அழகாக இருக்கிறது. நல்ல காற்று வீசுகிறது. கடற்பறவைகள் கூட்டை நோக்கி விரைகின்றன. புறப்படுவோம், குருவே. கடல் அலைகளுக்கு அப்பால் உள்ள நாட்டிற்குச் செல்வோம்.”

“புறப்படுவோம்”, என்றார் முதிய ஒவியர்.

வாங்-ஃபோ சுக்கானைக் கையில் பற்றினார். விந்துடுப்புகளை நோக்கிக் குனிந்தான். உறுதியாகவும் ஒரே சீராகவும் இருக்கும் இதயத் துடிப்பைப் போல துடுப்புகளின் தாள கதி மீண்டும் அந்த அறையில் வியாபித்தது. செங்குத்தான பெரிய பாறைகளைச் சுற்றிக் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக நீரின் மட்டம் குறைந்து, அவை மீண்டும் தூண்களாக ஆகிவிட்டன. பச்சை நிறத் தரையில் மட்டும் சிறுசிறு குட்டைகளாகத் தேங்கியிருந்த நீர் பளபளத்தது. அவையேரின் ஆடைகள் உலர்ந்துவிட்டிருந்தன. பேரரசனின் மேலங்கியின் விளிம்பில் மட்டும் இங்கும் அங்குமாக நுரை படிந்திருந்தது.

வாங்-ஃபோ வரைந்து முடித்திருந்த ஒவிய உருளை ஒரு குட்டையான மேசைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவியத்

தின் முன்பகுதி முழுவதையும் ஒரு படகு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் படகு கொஞ்சம்கொஞ்சமாகத் தொலைவில் விலகிப்போய்க்கொண்டிருந்தது. அது தன் பின்னால் விட்டுச்சென்ற மெல்லிய நீரலைகள் அசைவற்ற கடற்பரப்பின் மேல் ஓய்ந்துகொண்டிருந்தன. படகில் உட்கார்ந்திருந்த இரண்டு மனிதர்களின் முகங்கள் தெளிவற்றதாக ஆகிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால், லிங்கின் சிவப்பு ஸ்கார்ஃபையும் வாங்-ஃபோவின் தாடி காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்ததையும் இன்னும் பார்க்க முடிந்தது.

துடுப்புகள் துடிப்பது குறைந்துகொண்டேபோய், தொலைவின் காரணமாக மங்கி, பிறகு நின்றுவிட்டது. பேரரசன் முன்புறமாகக் குனிந்து, புருவங்களின் மேல் கையை வைத்தபடி, வாங்-ஃபோவின் படகு தொலைதூரத்தை நோக்கிச் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அஸ்தமனத்தின் வெளிறிய ஒளியில், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கறைபோல் ஏற்கனவே அந்தப் படகு ஆகிவிட்டிருந்தது. தங்க நிறப் பனிப் படலம் ஒன்று மேலெழும்பிக் கடற்பரப்பின் மேல் படர்ந்தது. இறுதியில், ஆழ்கடலை மறைத்தபடி இருந்த ஒரு பாறையின் பின்னால் படகு திரும்பிச் சென்றது. நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு மலை முகட்டின் நிழல் அதன்மேல் விழுந்தது. வெறிச்சோடி இருந்த கடலின் மேற்பரப்பில் படகு விட்டுச்சென்ற அலை மறைந்து விட்டது. சற்று முன்புதான் வாங்-ஃபோ உருவாக்கியிருந்த அந்த நீலப் பச்சை நிறக் கடலில் ஓவியர் வாங்-ஃபோவும் அவருடைய சிஷ்யன் லிங்கும் நிரந்தரமாக மறைந்து போய் விட்டிருந்தார்கள்.

மொழிபெயர்த்தவர்:
வெ. ஸ்ரீராம்

குறிப்பு

1. ஹான் பேரரசு: கி.மு.206லிருந்து கி.பி.220வரை சீனாவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய அரசு பரம்பரை.